



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Capitvla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

nibus, & laicis quibusdam religiosis celebrata Synodo, ea quæ subiecta sunt diuini amoris instinctu de negotiis ecclesiasticis promulgauerunt.

CAPITVLA.

I.

Quod clerus Mimidonensis ecclesiæ presbyterum nomine Drogonem vocatum, episcopum vnanimi consensu ad episcopalem promoueri ordinem petierunt, quorum petitioni effectum præbentes, ad pastorale eum promouimus officium.

II.

Quod Franco venerabilis Tungrensis sedis episcopus, cura pastorali permotus, & diuini amoris zelo succensus suggessit, sanctam Dei ecclesiam, non habentem maculam neque rugam, a schismaticis & raptoribus, qui neque Deum præ oculis habent, neque vllius verentur occursum, neque diuina humane lege a malo coercentur, sed ad omne malum præcipites feruntur, grauitè vexari. Cuius suggestioni valde condolentes, illiusque zelo secundum canonicæ institutionis decreta compatientes, decreuimus, eos qui tam pertinaci stimulo irretiti sunt, vt ea mala sanctæ matri ecclesiæ inferrent, aut statuto tempore pia consideratione illorum saluti consulentes, videlicet in festiuitate sancti Ioannis Baptistæ, octauo Kalendas Iulii in Foro Iulii, quando iterum Deo annuente Synodus celebranda erit, poenitentia & emendationi secundum priscorum statuta patrum se submittant, aut si instigante diabolo, cuius instinctu ad tam nefandum peruenerunt flagitium, hoc con-

ANNO
CHRISTI
887.

tempserint, perpetuo & irreuocabili eos anathemate feriendos esse denuntiamus. Eos vero, qui crebra admonitione & diuturna conuenti sunt vt resipiscerent, & ad pœnitentiæ remedia confugerent, more canum ad vomitum rapacitatis absque Dei respectu reuersi sunt, statuimus sine dilatione gladio anathematis esse puniendos.

III.

Hæc ita statuimus, quoniam necesse est, non transgredi terminos patrum, sed magis assensum præbere definitioni eorum. In decretis namque Anacleti papæ capite secundo legimus, quod omnis oppressus liberum sacerdotum, si voluerit, appellet iudicium, & a nullo prohibeatur, sed ab his fulciatur, & liberetur. Ex Concilio Toletano quarto, capite trigesimo secundo: Episcopi in protegendis populis ac defendendis impositam sibi a Deo curam non ambigant. Ideoque dum conspiciunt iudices ac potentes pauperum oppressores existeret, sacerdotali eos commonitione redarguant. Item ex Concilio Toletano I. Si quis de potentibus clericum aut quemlibet pauperiorum, aut religiosum expolauerit, & mandauerit eum ad se venire episcopus vt audiatur, & contempserit, mox inuicem scripta percurrant per omnes prouinciæ episcopos, & quoscumque adire potuerint, excommunicatus habeatur ipse, donec audiat, & reddat aliena. Talium enim scelerum patratibus, sicut in capitularibus gloriosissimorum imperatorum Caroli & Ludouici continetur, nisi post puram & publicam pœnitentiam, & per ecclesiæ satisfactio-

In prima
decret. Et
2. q. 6.
Omnis op-
pressus.

Tolet. c. 11.

nem, & per impositionem manus episcoporum, nec viuis, nec mortuis communicare debemus.

ANNO
CHRISTI
887.

I V.

Vt nullus laicus, quamuis religiosus, præsumat aliquid de rebus Deo dicatis vel ecclesiæ facultatibus, id est, nec dandi basilicas, nec auferendi sine consensu episcopi habeat potestatem, neque ex dote ecclesiæ, id est, ex vno manso, & quatuor mancipiis census exigatur, sed iuxta Concilium Aurelianense primum, capite decimonono, omnes basilicæ, quæ per diuersa loca constructæ sunt, vel quotidie construuntur, placuit secundum priorum Canonum regulam, vt in eius ordinatione & potestate persistant, in cuius territorio positæ sunt. Si quis vero contra hæc venire præsumperit, anathemate feriatur.

V.

Omnibus constat manifestum fore, nos nil temeritatis neque nouitatis in hac Synodo, vbi in Iesu nomine, qui est salus omnium, congregati sumus, statuisse; sed causa vestræ salutis diuino admoniti instinctu feruentes, imo pastorali cura permoniti, vobismetipsis consulentes secundum diuinæ institutionis normam, & iuxta nobis a Deo datam sapientiam, pie & iuste viuere vnumquemque admonemus, quatenus Deo reddentes quæ Dei sunt, & vos nobis, prout oportet, auxilium ferentes, nosque vobis secundum Apostolum spiritualia seminantes, ad vitam pariter perueniamus æternam.

1. Cor. 9.

VI.

De incestis autem coniunctionibus, vnde multo-

timo-

ANNO CHRISTI 887.
 timodis fines regionis nostræ circumquaque, instigante diabolo, polluuntur, secundum Agathense Concilium capite sexagesimo primo, nihil prorsus veniæ reseruamus, nisi cum adulterium separatione sanauerint. Ex Concilio Ilerdensi capite quarto, de his, qui se incesti pollutione commaculant, placuit, quousque in ipso detestando & illicito carnis contubernio perseuerent, vsque ad Missam tantum catechumenorum in ecclesia admittantur, cum quibus etiam nec cibum sumere vlli Christianorum, sicut Apostolus iussit, oportet. Quod si conuenti fuerint, & ad pœnitentiæ remedia conuolauerint, seque sacramento constrinxerint, vltius tam nefanda & prorsus abominanda pollutione non esse polluendos, iterumque ad recidua malitiæ, & vitæ pristinæ sordes relapsi fuerint, ab episcopo ciuitatis comprehensi, sicut in Concilio Toletano capite septimo reperitur, in cuius territorio sunt, rursus legibus pœnitentiæ in monasteriis subdantur inuiti. Quod si facere per aliquem potestatis vigorem difficile fuerit, tunc sicuti priscorum Canonum statuerunt decreta, quousque iterum resipuerint, excommunicati, & anathemate condemnati habeantur: sed & hi, qui post excommunicationem vel interdictum, cum eis communicauerint. De virginibus autem sacratis in Concilio Eliberitano capite decimotertio scriptum est: Si mœchauerint virgines, quæ se Deo dedicaerunt, si pactum perdiderint virginitatis, atque eidem seruerint libidini, non intelligentes quid amiserint, placuit, nec in fine dandam eis esse communionem.

1. Cor. 5.

17. quæst. 1.
Virgines
quæ se. Et in
Moguntia-
co Concilio
tempore
Caroli,
cap. 27.

Quod si semel persuasæ ad infirmi corporis vitia lapsæ, toto tempore vitæ suæ eiusmodi feminæ egerint pœnitentiam, & abstineant se a coitu, placuit, eas in finem communionem accipere debere. Ex Concilio Calchedonensi capite decimosexto, virginem, quæ se Domino Deo consecrauit, non licere nuptialia iura contrahere. Quod si hoc inuenta fuerit perpetrans, excommunicetur. Confitenti autem decreuimus vt habeat auctoritatem eiusdem loci episcopus misericordiam humanitatemque largiri.

ANNO
CHRISTI
887.

CONCILIVM CABILONENSE

IN ECCLESIA SANCTI MARCELLI IN SVBVRBIO

Cabilonensi celebratum xv. Kalendas Iunias
anno Christi DCCCXXCVII.

HVIVS *Synodi mentio est in chronico monasterii Besuensis, cuius auctor ex Synodi actis profert quæ sequuntur: Anno, inquit, incarnationis dominicæ DCCCXXCVII. anno quoque domni & serenissimi Caroli imperatoris Augusti in Gallia imperantis II. indictione v. xv. Kalendas Iunii, facer episcoporum Conuentus, ob pacem & tranquillitatem sanctæ Dei ecclesiæ statuendam, & ecclesiastica negotia decernenda, apud ecclesiam sancti Marcelli martyris in suburbio Cabilonensi in Christi nomine coadunatus est. Vbi fuerunt domni & sanctissimi archiepiscopi Aurelianus, Bernoinus, nec non & reuerentissimi episcopi, Adalgarius, Geylo, Stephanus, Giraldus, Adalbalduus, Isaac, & Leboinus. Geylo denique Lingonensis ecclesiæ reuerendus antistes, vna cum supra scriptis patribus in hoc sacro residens Conuentu, eorum auribus intimaui, qualiter Isaac antecessor suus res ecclesiæ in Luco in honore S. Martini in sua Synodo a partibus S. Martini de Luco superiore, capellæ videlicet sancti Marcellini, contra Ada-*